

jo på en eller anden måde bliver det ultimative argument for aldrig nogen sinde at gå ind og pille ved den administrative struktur i Danmark, for vi kommer, desværre kan man sige, aldrig i en situation, hvor der ikke venter nye tiltag om hjørnet inden for det ene eller det andet eller det tredje ressortområde.

Hvis vi bare tager det, vi taler om i dag, miljøområdet, må man sige, at et vandrammedirektiv går frem til 2015 med mulighed for forlængelse af frister frem til 2027. Det giver ikke nogen mening at sige, at så længe vi har sådan nogle ting, vi skal implementere, kan vi ikke gå ind og kigge på reformen. Jeg synes sådan set, at det ender med at blive et lidt problematisk argument for, at man aldrig nogen sinde kan gå ind og kigge på noget, som det af andre grunde er nødvendigt at kigge på.

Det sidste, jeg gerne vil sige, er til hr. Steen Gade, som var lidt urolig, men så indrømmede, at han ikke behøvede at have ret i sin bekymring, og sagde, at det får vi først at se om mange år. Det er jo rigtigt. Det gælder sådan set alt det, vi taler om her. Der er ingen af os, der fuldstændigt sikkert ved, hvordan det her ender.

Men der vil jeg først sige, at vi nu vedtager noget efter en grundig behandling og forhåbentlig en god dialog, og så vil det træde i kraft. Men så er det da derefter klart, at vi løbende skal følge, om det så virker, som vi havde ønsket det. Var der de øgede interessekonflikter, som nogen frygtede? Så vil jeg sige for mit vedkommende, at vi da hele tiden skal være parat til at justere, naturligvis skal vi det. Der er ingen, der ønsker flere interessekonflikter på det her område. Jeg gør i hvert fald ikke.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Socialdemokratiets udgangspunkt i det her er miljøets. Det er, at det er opgavens karakter, miljøproblemerne styrke, der bør være afgørende for, hvor man vil placere opgaven. Det var faktisk det, et af mine indlæg gik ud på.

Kl. 17.20

Der må jeg sige, at jeg er lidt bekymret over, at ministeren slet ikke anerkender, at der med det lovforslag, der ligger her, kan være en større risiko for, at der blev truffet nogle afgørelser, som måske ikke skulle være truffet, hvis man havde husket at inddrage en lidt større sammenhæng end bare sin egen kommune. For det er jo det, der er afgørende, når vi snakker om de mest forurenende virksomheder.

Der er samfundsmæssige interesser, der går på tværs af kommunegrænser, og der er også interesser, der går på tværs af generationer, fordi den miljøbelastning, der viser sig nu, måske først rigtig kommer til at slå ud om nogle år. Det troede jeg faktisk også var noget, som Det Konservative Folkeparti var interesseret i.

Derfor vil jeg gerne spørge lidt mere præcist, for ministeren har ret i, at der kan være problemer overalt. Men vil de problemer med afstanden mellem dem, der beslutter, og det, der skal reguleres, ikke være større, når man lægger de forurenende virksomheder over til kommunerne, som samtidig har den interesse, at de skal udvikle erhvervslivet og landbruget og få kommunekassens økonomi til at hænge sammen?

Vil der ikke i højere grad være modstridende interesser, end der er i den nuværende ordning, vi har i dag?

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Det er jeg egentlig ikke sikker på. Jeg tror så mange mænd, at der, hvor fru Pernille Blach Hansen og Socialdemokratiet og jeg, Det Konservative Folkeparti og regeringen ser forskelligt på det, er der, hvor fru Pernille Blach Hansen siger, at sådan en miljøbelastnings konsekvens ser vi først om adskillige år, som om det er noget, der i særlig grad optager folketingspolitikere eller miljøministre eller statsforvaltningen eller altså amterne, kan jeg forstå.

Hvorfor tror man, at det ikke også optager lokalpolitikere i Herning, Silkeborg, Viborg eller Roskilde? Hvad er det, der gør, at man tror, at de mennesker, der er valgt derude og daglig skal se borgeren i øjnene, er mindre optaget af det, end fru Pernille Blach Hansen og jeg er?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

En stor del af årsagen er faktisk tidligere erfaringer med, hvordan det er gået, når man har udlagt store miljøopgaver til kommunerne. Vi kunne tage udlægning til nye sommerhusområder, som ministeren jo selv har stået for, hvor to tredjedele af de forslag, som kommunerne har haft, har vist sig at være i modstrid med lovgivningen. Alene det viser, at der har siddet kommuner og taget hensyn til andet end bare de store nationale interesser, som ministeren i hvert fald mener, hun skal varetage.

Et andet eksempel er fra den tidligere borgerlige regerings tid, da man udlagde en hel del af